

2) Artykuł 9 ust. 2 Konwencji o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska zawartej w dniu 25 czerwca 1998 r. i zatwierdzonej w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2005/370/WE z dnia 17 lutego 2005 r. i art. 10a dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, należy interpretować w ten sposób, że:

- gdy przedsięwzięcie, które objęte jest zakresem zastosowania tych przepisów, zatwierdzono w drodze aktu ustawodawczego, powinna istnieć możliwość skierowania zgodnie z krajowymi zasadami proceduralnymi do sądu lub niezależnego i bezstronnego organu powołanego z mocy ustawy kwestii, czy ten akt ustawodawczy spełnia wymogi określone w art. 1 ust. 5 tej dyrektywy;
- w przypadku gdy nie istnieje możliwość wniesienia skargi na ten akt o charakterze i zakresie, jakie wskazano powyżej, każdy sąd krajowy orzekający w ramach swej właściwości winien przeprowadzić kontrolę opisaną w powyższym punkcie i ewentualnie wyciągnąć z niej konsekwencje, odstępując od stosowania tego aktu ustawodawczego.

(¹) Dz.U. C 153 z 4.7.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-284/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Swobodny przepływ kapitału — Artykuł 56 WE i art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym — Opodatkowanie dywidend — Dywidendy wypłacane spółkom mającym siedzibę na terytorium danego państwa członkowskiego oraz spółkom mającym siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego lub państwa należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego — Odmienne traktowanie)

(2011/C 362/03)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i C. Blaschke, pełnomocnicy, profesor H. Kube)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 56 WE i art. 40 porozumienia EOG — Przepisy krajowe zwalniające całkowicie z podatku pobranego u źródła dywidendy wypłacane przez spółki zależne spółkom dominującym mającym siedzibę na terytorium kraju, podczas gdy w odniesieniu do spółek dominujących z siedzibą w innym państwie członkowskim lub w państwie Europejskiego

Obszaru Gospodarczego obwarowują to całkowite zwolnienie warunkiem osiągnięcia minimalnego progu udziałów spółki dominującej w kapitale spółki zależnej, określonego w dyrektywie Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (Dz.U. L 225, s. 6)

Sentencja

- 1) Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 56 ust. 1 WE, w ten sposób, że poddała dywidendy wypłacane spółkom z siedzibą w innych państwach członkowskich, w sytuacji gdy nie został osiągnięty próg udziału spółki dominującej w kapitale spółki zależnej określony w art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy Rady 2003/123/WE z dnia 22 grudnia 2003 r., opodatkowaniu wyższemu w wymiarze gospodarczym, od opodatkowania obejmującego dywidendy wypłacane spółkom z siedzibą na jej obszarze.
- 2) Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 40 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., w ten sposób, że poddała dywidendy wypłacane spółkom z siedzibą w Islandii i Norwegii opodatkowaniu wyższemu w wymiarze gospodarczym, od opodatkowania obejmującego dywidendy wypłacane spółkom z siedzibą na jej obszarze.
- 3) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 256 z 24.10.2009.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 20 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Bari — Włochy) — Interedil Srl w likwidacji przeciwko Fallimento Interedil Srl, Intesa Gestione Crediti Spa

(Sprawa C-396/09) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Uprawnienie sądu niższej instancji do przedstawienia Trybunałowi pytania prejudycjalnego — Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 — Postępowanie upadłościowe — Jurysdykcja międzynarodowa — Główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika — Przeniesienie siedziby spółki do innego państwa członkowskiego — Pojęcie „oddziału”)

(2011/C 362/04)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale ordinario di Bari

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Interedil Srl w likwidacji

Strona pozwana: Fallimento Interedil Srl, Intesa Gestione Crediti Spa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale ordinario di Bari — Wykładnia art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.U. L 160, s. 1) — Główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika — Domniemanie związane z miejscem siedziby statutowej — Siedziba w innym państwie członkowskim — Pojęcia wspólnotowe lub krajowe

Sentencja

- 1) Prawo Unii sprzeciwia się temu, by sąd krajowy był związany krajowym przepisem proceduralnym, zgodnie z którym ocena sądu krajowego wyższej instancji jest dla niego wiążąca, gdy ocena owego sądu wyższej instancji jest niezgodna z prawem Unii w świetle wykładni Trybunału.
- 2) Pojęcie „głównego ośrodka podstawowej działalności” dłużnika zawarte w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego powinno być interpretowane w odniesieniu do prawa Unii.
- 3) Dla celów określenia głównego ośrodka podstawowej działalności spółki będącej dłużnikiem art. 3 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w następujący sposób:
 - przy ustalaniu, jaki jest główny ośrodek podstawowej działalności spółki będącej dłużnikiem należy nadać pierwszeństwo miejscu głównego zarządzania tą spółką w sposób, w jakim jest ono możliwe do określenia w oparciu o okoliczności obiektywne i rozpoznawalne dla osób trzecich. W sytuacji, w której organy kierownicze i kontrolne spółki znajdują się w miejscu jej siedziby statutowej i w tym też miejscu są podejmowane — w sposób weryfikowalny dla osób trzecich — decyzje dotyczące zarządzania tą spółką, wówczas domniemanie przewidziane w tym przepisie nie może zostać obalone. W sytuacji, w której miejsce głównego zarządzania spółką nie znajduje się w miejscu jej siedziby statutowej, istnienie aktywów spółki oraz umów dotyczących ich wykorzystania finansowego w innym państwie członkowskim, niż państwo siedziby statutowej owej spółki może zostać uznane za okoliczność wystarczającą do obalenia owego domniemania jedynie pod warunkiem, że całościowa ocena wszystkich istotnych okoliczności pozwoli na weryfikowalne dla osób trzecich ustalenie, że główny ośrodek kierownictwa i kontroli owej spółki oraz zarządzania jej działalnością znajduje się w tym innym państwie członkowskim;
 - w przypadku przeniesienia siedziby statutowej spółki będącej dłużnikiem przed złożeniem wniosku o wszczęcie postępowania upadłościowego domniemywa się, że główny ośrodek podstawowej działalności tej spółki znajduje się w miejscu jej nowej siedziby statutowej.
- 4) Pojęcie „oddziału” w rozumieniu art. 3 ust. 2 rozporządzenia powinno być interpretowane w ten sposób, że wymaga ono

istnienia struktury odznaczającej się minimum organizacji i pewną stabilnością dla celów wykonywania działalności gospodarczej. Samo istnienie odrębnych składników majątku lub kont bankowych zasadniczo nie odpowiada tej definicji.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 18 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Realchemie Nederland BV przeciwko Bayer CropScience AG

(Sprawa C-406/09) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń — Pojęcie spraw cywilnych i handlowych — Uznanie i wykonanie orzeczenia nakładającego grzywnę — Dyrektywa 2004/48/WE — Prawa własności intelektualnej — Naruszenie tych praw — Środki, procedury i środki naprawcze — Skazanie — Postępowanie o udzielenie exequatur — Koszty sądowe z tym związane)

(2011/C 362/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Realchemie Nederland BV

Strona pozwana: Bayer CropScience AG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) i art. 14 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45) — Pojęcie spraw cywilnych i handlowych — Naruszenie ustanowionego orzeczeniem niemieckiego sądu zakazu przywozu i wprowadzania do obrotu w Niemczech określonych pestycydów — Grzywna — Wykonanie orzeczenia nakładającego grzywnę — Postępowanie w sprawie wykonania orzeczeń wydanych za granicą w przedmiocie kosztów postępowania dotyczącego kary porządkowej lub grzywny w związku z niezastosowaniem się do zakazu naruszania prawa własności intelektualnej